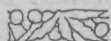

hitro ponudi cesarju. Cesar se nasmehne in zapiše svoje ime pod sliko. Bokar se zahvali in pokašljuje kakor v zadregi. »Ali še kaj želite?« ga vpraša cesar. »Da, veličanstvo — svoj svinčnik prosim, rad bi ga daroval domači šoli v spomin.« Zopet se nasmehne cesar in vrne svinčnik, ki ga je bil v roki pridržal, ter se ljubeznivo poslovil od kovaškega mojstra.

Kako je Jurček čmrlje ogrenil.

Da sta bila Tonček in Jurček poredna, tega ne moremo reči. No, Jurček je bil rad malo nevoščljiv, toda ne iz hudobnosti. Le jezilo ga je, če je bil kdo več kot on. Bratca sta bila Tonček in Jurček; Tonček pri kakih osmih letih, Jurček jih je pa izpolnil šele šest.

Nekega lepega popoldne priteče Tonček vesel k Jurčku:

»Jurček, čmrlje sem našel, čmrlje!«

»Kje,« vpraša Jurček malo nevoljno; že ga je jezilo, da jih ni našel on.

»Kje? Tam za tisto debelo lipo, s katere je lani Zabrdnikov Nace padel, ko je cvetje obiral.«

»Pa jih je dosti? Ali so sivčki?«

»Dosti jih je, dosti! Tako so lepi črni, kakor bi imeli žametaste suknjice! Jutri jih pojdeva ogrenit!«

»Seveda, samo škatljico morava dobiti! Zbijva jo iz kakih deščic. Ti dobi žebličke in kladivo, jaz pa grem k dedu. Oni vedó gotovo za kake pripravne deščice,« reče Jurček in teče v hišo k dedu.

Veseli so bili dedek svojih vnučkov in še sami so jima pomagali napraviti škrinjico. »Naj bodo veseli otroci,« so dejali, »saj smo bili tudi mi, ko smo bili mladi!«

Lepa škrinjica je bila to, lepa, na štiri ogle, malo podolgasta, spredaj pa vratica, da bodo mogli čmrlji vun in noter.

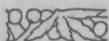
Že naprej se je veselil Tonček, kako bosta srkala z bratcem sladki med; Jurčka pa je natihem grabilo, da ni sam našel čmrljev in je mislil, kako bi jih sam šel ogrenit, in bi bili potem njegova last. Prilika se mu je ponudila drugi dan.

Tonček je šel trgat detelje za zajce. »Ko se vrnem, bova šla po čmrlje,« je rekel, ko je odhajal. Toda ni še dobro odšel, že je Jurček stisnil škrinjico pod pazduho in stekel v hosto. Pri tisti debeli lipi, s katere je padel Zabrdnikov Nace, se ustavi in išče, kje bi bili čmrlji. — — Glej, lep čmrlj, velik in črn, prileze iz zemlje. Jurček brž poklekne k luknji in začne brskati, da dobi mačico in jo spravi na kak način v škrinjico. Ni vedel, kako se ogrenja; samo to je vedel, da se mora najprej dobiti mačico. Zato je začel brskati. Pa, joj, nesreče — prileti čmrlj in ga piči v mali prstek. Za njim še drugi in tretji. Jurček je zakričal in zbežal in jokal. Hitro je tekkel k dedu praviti svojo nesrečo. Sedaj šele je opazil, da mu je prstek ves otekel, in je začel jokati še huje.

Dedek pa so se namuznili in rekli: »He, he, Jurček! Prav ti je! Vidiš, nevoščljivost ni nikjer dobra. Če bi bil šel Tonček ogrenit čmrlje, bi bila oba srkala sladki med, sedaj ga pa ne bo nobeden!«

Od takrat pa Jurček ni bil več nevoščljiv. Tonček pa je zopet iztaknil nekje čmrlje, še lepše in še več jih je bilo — in jih je sam ogrenil. Sladki med pa sta srkala zdaj oba, Tonček in Jurček.

Bogumil Gorenjko.

Ko ugasne dan ...

Ko ugasne dan
v mirno, jasno noč,
zvezd zasveti
nam tisoč.

Ko življenja dan
nagne se na noč,
daj, zasveti nam
božje milosti pomoč!

Stepin.

